

STARÉ CESTY

Kázání ze soboty 09.01.2021 – br. Martin Pavlík

Sk 4,19-20

Milé sestry a bratři,

asi se shodneme na tom, že rok 2021 pořádně ještě ani nezačal a už se kolem nás dějí velké věci, které opět přepisují dějiny. Vůbec se nedivím těm, kteří mají dojem, že rok 2020 možná stále neskončil. Minulý rok byl rokem velkých změn, velkých zvratů, velkých ztrát a nevím, jaký nadpis byste mu dali vy, ale já nejspíš: „Díky, ale stačilo.“ Ocitli jsme se v novém roce a tento přechod od jednoho roku k druhému je pro spoustu z nás příležitostí k novým očekáváním, k novým vyhlídkám, k novým předsevzetím. A většinou si při tom všem klademe otázku, co dělat, co dělat nově, co začít dělat... Leden je prostě pro mnoho lidí především měsícem nových předsevzetí. Tuším, co si myslíte o novoročních předsevzetích a sdílím obecnou skepsi k jejich trvanlivosti. Proto jsem letos zvolil jinou taktiku a řekl jsem si, že se spíš než na otázku „co dělat“, zaměřím na otázku „co už nedělat“. Co z těch věcí, které jsem dělal, už dělat nechci, které je dobré opustit? Inspirovala mě k tomu píseň, která se proslavila ve filmu Zrodila se hvězda. Tato písnička je podle řady recenzí nejsilnější z celého filmu a jmenuje se Maybe it's time, tedy Možná nadešel čas a dále se v ní pokračuje – možná nadešel čas, nechat některé staré cesty zaniknout/vymřít.

Maybe it's time to let the old ways die...

Možná opravdu nastal čas po některých cestách už nejtít a opustit je. Jaké cesty to jsou a jaké cesty to byly v případě některých biblických postav, tomu jsem se rozhodl věnovat své dnešní a příští kázání. Vybral jsem dvě biblické postavy, které měly také své staré cesty, které později opustili. A dnes chci spolu s vámi sledovat příběh první postavy. K četbě příběhu této postavy si nasadíme trochu jiné brýle a svou pozornost zaměříme na jednoho člověka, u kterého budeme stručně sledovat tři fáze, jimiž ve svém životě prošel a o kterých si myslím, že stojí za naši pozornost. Přečtu tedy tři krátké texty, které tyto tři životní fáze mapují nejvýstižněji.

1. text (Mk 14,26-31)

O které postavě je řeč? Apoštol Petr – výrazná osobnost evangelií, mluvčí učedníků během Ježíšovy krátké veřejné činnosti, jeden z prvních svědků Ježíšova vzkříšení a později vůdce prvotní jeruzalémské církve. Pro připomenutí kontextu textu, který jsem přečetl, musíme doplnit, že 14. kapitola představuje v Markově evangeliu velký zlom. Až dosud totiž Marek představoval Ježíše, na kterého se tlačí zástupy, davy lidí. Ježíš, kterého všichni hledají, Ježíš, ke kterému přicházejí všichni a odevšud, Ježíš, který uzdravuje všechny, Ježíš, nad kterým všichni žasnou, kterého všichni obdivují a o kterém všichni mluví. V této kapitole, kdy se blíží Ježíšova smrt, zazní také – celkem tvrdě a bez přípravy – že ho všichni zradí a že od něj odpadnou také všichni učedníci. A nejlépe z celé této kapitoly známe Petrova hrdinská slova, která jsme slyšeli: i kdyby všichni odpadli, já ne. Ježíš Petrovi řekne, že ho ještě té noci třikrát zradí. Ale Petr ho neposlouchá, brání se a začne ho ještě horlivěji přesvědčovat o tom, že ho nezapře, že o něm bude mluvit, i kdyby měl spolu s ním zemřít. Silná slova. Jak byste nazvali Petra v této chvíli? Sám pro sebe jsem si tuto první fázi, kterou sledujeme, pojmenoval slovy: Petr nezdravě sebevědomý. Budu o Tobě mluvit za všech okolností. Poslouchá Petr Ježíšova slova? Ne, je plný nezdravého sebevědomí a možná i víry, ale ve vlastní schopnosti. I kdyby všichni, já ne.

2. text (Mk 14,66-71)

Kolik veršů, nebo kolik hodin uběhlo od Petrových hrdinských slov k dalšímu zvratu? Petra se ptají: nejsi ten, který byl s Ježíšem Nazaretským? A Petr odpovídá: neznám toho člověka, o kterém mluvíte. Petr je jeden z těch, kteří nejen nemluví o Ježíši, ale nemluví ani s ním. Před chvílí v getsemanské zahradě Petra Ježíš několikrát vyzývá, aby s ním mluvili, aby se s ním modlili, aby bděli, a oni usínali, zavírali se jim oči a doslova je tam napsáno, že nevěděli, co mu odpovědět. Petr nemluví ani s ním, ani o něm. Těžký zlom a pasáž, která končí Petrovým pláčem. Jak nazvat Petra nyní? V této druhé fázi vidím Petra selhávajícího a pokořeného. Prožili jste i vy ve svém životě víry takový moment?

3. text (Sk 4,19-20)

Dnešní text ke kázání ale připomněl ještě jeden moment z Petrova života. Nalistujte si se mnou poslední třetí text. „Nemůžeme mlčet.“ Nemůžeme nemluvit, nemůžeme mlčet, říká Petr. Je to pravda? Má Petr pravdu? Co způsobilo tuto změnu? Co způsobilo, že Petr nemůže mlčet? Petr stojí před židovskou radou, která mu nařizuje, aby už nikdy nemluvil v Ježíšově jménu. Všimněte si 2 věci – jak Petr opět zastupuje ty, kteří se hlásí k Ježíšovi, a jak opět stojí před otázkou, které byl ve svém životě už jednou vystaven. Mluvit, nebo mlčet? To v textu není náhodou. Vrací nás to v Petrově příběhu o pár týdnů a měsíců zpět. Tentokrát však Petr odpovídá. Přišel Kristův kříž, nastalo Kristovo vzkříšení, uběhl nějaký čas a Petr prožil něco, o čem nemůže mlčet. Petr nezdravě sebevědomý. Petr selhávající a pokořený. Petr obrácený.

Nejprve sebevědomě mluvil, když měl možná mlčet, později mlčel, když měl nejspíš mluvit, a nyní podle svých vlastních slov mlčet nemůže, musí mluvit.

Tři životní fáze, tři posuny v Petrově příběhu. Možná tři (nutné) fáze v životě každého křesťana. Dnes dopoledne před námi, sestry a bratři, vyvstávají dvě otázky a míří přímo k nám:

1) V jaké z těchto fází se nacházíme my? V jaké z těchto fází mluvíme nebo mlčíme o Bohu?

2) Kterou z těchto fází, resp. kterou z těchto starých cest máme nechat zaniknout? Kterou cestou už nejít?

Přeji sobě i vám, abychom v tomto roce měli moudrost od Boha v rozhodování,

jakými cestami už nejít. A jestli je to stejně jako v Petrově případě spoléhání na vlastní schopnosti, tak ať nalezneme sílu se v životě změnit a spolu s Petrem se učit spoléhat na pravdivost Kristových slov. Přeji nám také dostatek odvahy v rozhodných chvílích, kdy poznáváme, že nemůžeme mlčet, protože chceme mluvit o tom, co jsme viděli, slyšeli, co jsme prožili a s Kristem prožíváme každý den.

Amen